
Uchwały rad adwokackich : Rada Adwokacka w Gdańsku

Palestra 1/3, 121-122

1957

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

— wymienione opłaty pobierane będą od osób, które złożą ślubowanie adwokackie po dniu 1.V.1957 r.

5.

Komisja Wzajemnej Pomocy przy Radzie Adwokackiej w Warszawie wystąpiła z wnioskiem o podwyższenie zapomogi pośmiertnej do wysokości 10.000 zł. Uznając wniosek Komisji za uzasadniony — Rada Adwokacka na posiedzeniu w dniu 13 czerwca 1957 r. postanowiła ustalić wysokość zapomogi pośmiertnej na kwotę 10.000 zł, płatną od wszystkich wypadków śmierci uczestnika Funduszu Wzajemnej Pomocy, które nastąpiły po dniu 1 lipca 1957 r.

Rada Adwokacka w Gdańsku

Rada Adwokacka w Gdańsku w związku z wnioskiem ob. X z dn. 12.IX.1956 r. o wpis na listę adwokatów, zwolnionego w roku 1951 przez Ministra Sprawiedliwości od wymagań odbycia aplikacji adwokackiej i złożenia egzaminu adwokackiego, powzięła następującą uchwałę:

Odmówić wnioskowi ob. X z dnia 12.IX.1956 r., uzupełnionemu pismem z dnia 6.XII.1956 r., o wpis na listę adwokatów — z braku kwalifikacji przewidzianych w art. 40 ust. 1 pkt 5 oraz art. 41 pkt 2 ustawy z dnia 20.VI.1950 r. o ustroju adwokatury (Dz. U. z 1957 r. Nr 13, poz. 74).

Z uzasadnienia:

(...) Wprawdzie ob. X uzyskał uprawnienia do wpisu na listę adwokatów decyzją Ministra Sprawiedliwości z 4 września 1951 r., która to decyzja ze względu na przepis art. 100 rozp. z 11 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. Nr 36, poz. 341) nie mogła ulec uchyleniu bez zgody ob. X, jednakże uprawnienia wynikające z tej decyzji, nie zrealizowane do dnia 28 listopada 1956 r., wygasły ex lege wskutek zmiany stanu prawnego wprowadzonego w życie z tym dniem ustawą z 19 listopada 1956 r. (Dz. U. Nr 54, poz. 248); ustawa ta przez skreślenie art. 46 ustawy z 27 czerwca 1950 r. wyłączyła jako podstawę wpisu na listę adwokatów zwolnienie od wymagań odbycia aplikacji adwokackiej i złożenia egzaminu adwokackiego, nie wprowadzając zarazem żadnego przepisu utrzymującego w mocy uprawnienia nabyte — w trybie art. 46 ustawy z 27 czerwca 1950 r. — przed dniem 28 listopada 1956 r., podobnie jak to stanowi art. 4 ust. 3 ustawy z 19 listopada 1956 r. w przedmiocie zachowania w mocy zezwoleń Ministra Sprawiedliwości dopuszczających do egzaminu adwokackiego bez odbycia aplikacji adwokackiej. Charakter przepisów ustawy o ustroju adwokatury jako przepisów ustrojowych (prawo administracyjne) nie pozwala na domniemanie istnienia podstaw wpisu na listę adwokacką wyraźnie w ustawie nie przewidzianych, wobec czego począwszy od dnia wejścia w życie ustawy z 19 listopada 1956 r. podstawą wpisu mogą być tylko wymagania przewidziane w art. 40 i 41 ustawy z 27 czerwca 1950 r. w brzmieniu nadanym ustawą z 19.XI.1956 r. (Dz. U. z 1957 r. Nr 13,

poz. 74), wśród których to wymagań uprawnienia wynikające w decyzji Ministra Sprawiedliwości wydanych poprzednio w trybie art. 46 ustawy z dnia 27.VI.1950 r. (w pierwotnym brzmieniu) nie są wymienione. Braku odpowiedniego przepisu nie można ewentualnie tłumaczyć przeoczeniem ustawodawcy, skoro dla analogicznej sytuacji, mianowicie gdy chodzi o zezwolenie Ministra Sprawiedliwości dopuszczające do egzaminu adwokackiego bez odbycia aplikacji adwokackiej, wprowadzony został wyraźny przepis (art. 4 ustawy z 19.XI.1956 r.).